

Шлапак А.В.,

здобувач кафедри міжнародного обліку і аудиту,
Київський національний економічний університет
імені Вадима Гетьмана

РОЗВИТОК СВІТОВОГО ФІНАНСОВОГО РИНКУ У ПАРАДИГМІ ФІНАНСОВОГО ГЛОБАЛІЗМУ

Shlapak A.,

researcher of international accounting and auditing,
Kyiv National Economic University named after Vadym Hetman

THE WORLD FINANCIAL MARKET DEVELOPMENT IN THE PARADIGM OF FINANCIAL GLOBALISM

АНОТАЦІЯ. В статті досліджено головні рушійні сили фінансового глобалізму. На основі узагальнення існуючих на сьогодні концептуальних підходів до ідентифікації сутності фінансового ринку та його ролі в економічній системі суспільства конкретизовано основні його кваліфікаційні виміри. Проаналізовано матеріальну основу процесів фінансового глобалізму важливого показника, що відбиває сучасні особливості розвитку фінансових систем різних країн.

КЛЮЧОВІ СЛОВА: фінансовий глобалізм, глобальні фінансові активи, світовий фінансовий ринок, ТНК

SUMMARY. The main driving forces of financial globalization are discovered. The main qualifications measurements on the basis of summarizing existing approaches to identify the nature of the financial market and its role in the economic system of society are specified. The material basis of financial globalization process of an important indicator that reflects the features of different countries modern financial systems were analyzed.

KEY WORDS: financial globalism, global financial actives, world financial market, TNC

Постановка проблеми у загальному вигляді та її зв'язок із важливими науковими чи практичними завданнями. Провідною тенденцією світогосподарського розвитку на початку третього тисячоліття є фінансовий глобалізм, який має об'єктивний характер і є закономірним результатом нарощування масштабів транскордонного переміщення фінансових активів; динамізації інвестиційно-кредитної діяльності транснаціональних корпорацій і банків; зростання інтернаціоналізації національних фінансових систем та посилення міждержавних фінансових зв'язків; посилення лібералізації і конвергенції валютних, інвестиційних і кредитних ринків; а також диверсифікації механізмів акумуляції і

перерозподілу в економіці інвестиційно-кредитних ресурсів. Синергіяна дія цих факторів обумовила формування єдиного загальнопланетарного фінансового ринку, тенденції і характер розвитку якого детермінуються глобальним характером операцій, здійснюваних його суб'єктами.

Аналіз останніх досліджень і публікацій, в яких започатковано розв'язання даної проблеми і на які спирається автор, виділення не вирішених раніше частин загальної проблеми, котрим присвячується означена стаття. Процеси пов'язані з розвитку світового фінансового ринку були досліджені у працях багатьох вітчизняних та зарубіжних науковців, а саме: Коптякова С. В., Кравчук Н., Білорус О. Г., А. Сміт.

Формулювання цілей статті (постановка завдання). Метою даною статті є аналіз показників, що відбивають сучасні особливості розвитку фінансових систем різних країн.

Виклад основного матеріалу дослідження з повним обґрунтуванням отриманих наукових результатів. На сьогодні всі ми є свідками випереджального розвитку глобалізаційних процесів у фінансовій сфері порівняно з темпами зростання світового виробництва й експорто-імпоротної діяльності. Саме зустрічні потоки прямих іноземних інвестицій та фінансових ресурсів, розширення і поглиблення інтеграційних зв'язків у сфері фінансів вивели національні фінансові ринки країн світу на якісно новий рівень інтернаціоналізації, яка стала основою їх конвергенції. Достатньо сказати, що вже на початку ХХІ ст. загальний обсяг капіталу, що обертався за межами країн його походження, за масштабами практично зрівнявся з глобальним ВВП; зарубіжні активи розвинутих країн світу становили майже 28 трлн дол. США; а загальні обсяги боргових зобов'язань країн, що розвиваються, і держав з перехідною економікою перед приватними кредиторами й іноземними інвесторами — 2,5—3,0 трлн відповідно [1, с. 224]. В останні роки суттєво зросли також закордонні капіталовкладення приватних і державних підприємств та суверенних фондів; а також транскордонні позики комерційних банків і банків розвитку. І хоча основна їх частка припадає нині на ринки розвинутих країн світу, чимраз більше посилюється і тенденція до розміщення державами з новостворюваними ринками своїх зарубіжних активів у країнах, що розвиваються (по лінії «Південь — Південь»), сукупна вартість яких у 2012 р. становила 1,9 трлн дол. США [2; с. 37].

Головною рушійною силою фінансового глобалізму є світовий фінансовий капітал, який, не маючи національної приналежності, характеризується екстериторіальністю, космополітизмом, мобіль-

ністю у геопросторі, надмірною «агресивністю» і масштабністю. Як результат — «підпорядкування» гео економічного простору його економічним інтересам і системна трансформація глобального відтворювального процесу з формуванням інтернаціональних механізмів перерозподілу вартості, створеної в рамках національних економічних систем [3]. Випереджаючи за своїми масштабами глобалізаційні процеси у реальному секторі економіки, фінансовий глобалізм, висуває якісно нові та більш жорсткі вимоги до функціонування усіх секторів та підсистем національних фінансових ринків. За таких умов у стратегіях економічного розвитку країн у число пріоритетних і стратегічно важливих завдань висувається забезпечення безперебійного функціонування національних фінансових ринків та їх ефективна інтеграція у систему глобальних фінансів. Про високу динаміку цих процесів свідчать, зокрема, розрахунки експертів дослідницької агенції «McKinsey Global Institute», згідно яких на сьогодні понад 30 % емітованих у світі акцій і облігацій належать іноземцям [4]; а за даними ЮНКТАД, близько 8—15 % чистих фінансових активів домогосподарств світу зберігаються у міжнародних офшорних фінансових центрах, що перебувають у «податкових гаванях» та юрисдикціях з високим рівнем конфіденційності. Зумовлені цим втрати державних доходів країн становлять щорічно від 190 до 290 млрд дол. США, з яких 66—84 млрд припадає на країни, що розвиваються, що еквівалентно двом третинам річних обсягів отримуваної ними офіційної допомоги розвитку [5].

Розвиток фінансового глобалізму значною мірою стимулюється також диспропорційністю економічного розвитку країн і регіонів, асиметричністю міжрегіонального, міжгалузевого і міжсекторального розподілу фінансових ресурсів; а також неврівноваженістю платіжних балансів країн. Йдеться про те, що гострий брак у більшості держав світу власних фінансових ресурсів для здійснення інвестиційних операцій, покриття бюджетних дефіцитів, проведення соціально-економічних реформ та виконання своїх боргових зобов'язань за внутрішніми і зовнішніми кредитними зобов'язаннями чимраз більшою мірою спонукає їх до диверсифікації джерел зовнішнього фінансування національних економік за рахунок зовнішніх ресурсів, а також впровадження сучасних електронних технологій, що дозволяють проводити операції у режимі он-лайн.

Ядром системних і всеохоплюючих процесів фінансового глобалізму є світовий фінансовий ринок, як один з ключових компонентів глобального ринку, пов'язаний з системою економічних

відносин між суб'єктами різної національної приналежності з приводу акумулювання вільних грошових ресурсів і їх перерозподілу між окремими галузями і секторами, країнами і регіонами у світовому масштабі. Щодо самої категорії «фінансовий ринок», то незважаючи на її широке використання в економічній літературі, однозначне її трактування поки що відсутнє. В її основі здебільшого лежать такі поняття, як «фінансові активи», «фінансові інструменти», «фінансові інститути» та «фінансові посередники». Узагальнення існуючих на сьогодні концептуальних підходів до ідентифікації сутності фінансового ринку та його ролі в економічній системі суспільства дає змогу конкретизувати основні його кваліфікаційні виміри, а саме:

- як сукупності фінансових інститутів, що скеровують потік коштів від власників заощаджень до позичальників;

- як системи фінансових посередників, що здійснюють перерозподіл фінансових ресурсів;

- як сфери грошових відносин, які виникають у процесі купівлі-продажу фінансових активів, що відбивають зобов'язання економічних суб'єктів один перед одним щодо сплати боргів і доходів;

- як сукупності ринкових форм торгівлі фінансовими активами: іноземною валютою, цінними паперами, кредитами, депозитами, похідними фінансовими інструментами;

- як форми організації грошових засобів, об'єктивною передумовою функціонування яких є розбіжності між потребами суб'єктів господарювання у фінансових ресурсах та наявними джерелами задоволення цих потреб;

- які сукупності соціально-економічних умов формування пропозиції фінансово-грошових ресурсів, а також умов їх реалізації, використання і відтворення;

- як сегменту глобального ринку, на якому відбувається перерозподіл тимчасово вільних грошових ресурсів через фінансових посередників на основі використання фінансових інструментів і надання фінансових послуг, що об'єднані у формі фінансових продуктів, які є товаром на фінансовому ринку [6; с. 92].

В останні десятиліття світовий фінансовий ринок демонструє усталено високі темпи розвитку та вибухоподібне нарощування масштабів. Так, згідно даних «McKinsey Global Institute», розрахунків Банку міжнародних розрахунків та «Deutsche Bank», сукупний обсяг нагромаджених глобальних фінансових активів, до яких належать акції, державні та корпоративні боргові цінні папери, а також сек'юритизовані та несек'юритизовані кредити, у 2014 р. досягнув 294 трлн дол. США проти 178 трлн у 2005 р.

(рис. 1), 114 трлн у 2000 р., 72 трлн у 1995 р., 54 трлн у 1990 р. та 12 трлн. у 1980 р. [7]

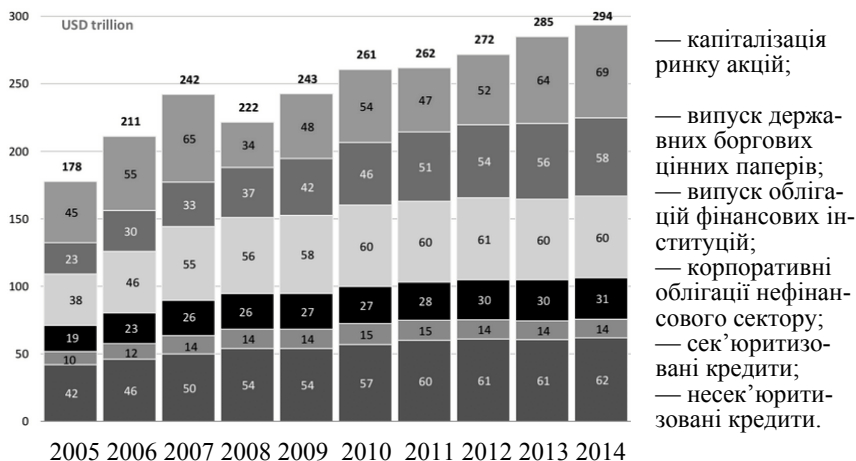

Рис. 1. Динаміка нагромадження глобальних фінансових активів протягом 2005—2014 рр., трлн дол. США [8]

Прискорене нагромадження глобальних фінансових активів спричиняє функціонування їх матеріальної, технічної, інноваційної, кредитної та інвестиційної компонент у формі капіталу, а відтак — їх підпорядкування законам його руху. Йдеться про те, що транскордонне, міжрегіональне та міжсекторальне переливання капіталу у сучасних умовах фінансового глобалізму, орієнтуючись на якнайшвидшу віддачу вкладеного капіталу та отримання монопольних надприбутків, набуває чітко вираженого асиметричного характеру. Це проявляється насамперед у глибокому розриві між показниками рентабельності виробничих і фінансових операцій, а також їх частками у формуванні ВВП країн та сукупної доданої вартості.

Так, в останні десятиліття логіка розвитку структури світової економіки відбиває переваги фінансової надбудови над виробничим сектором, що найбільшою мірою притаманно США. Тут за останні п'ятдесят років частка обробної промисловості у ВВП скоротилася з 25 до 12%, тоді як частка фінансового сектору зросла з 3,7 до 8,4%. При цьому доходи обробної промисловості цієї країни знизились з 49 до 15%, а доходи фінансового сектору зросли удвічі — 17 до 35%. Саме у цьому, на думку вітчизняного

вченого О. Білоруса, криється основна причина відриву фінансового сектору від виробничого сектору та бурхливого розвитку процесів гіперфінансіалізації. За період 1950—2006 рр. частка фінансових послуг у ВВП Сполучених Штатів збільшилася з 2,8 до 8,3 % за зростання номінального ВВП — з 243,8 млрд до 13,9 трлн дол. США. Зазначене свідчить про те, що якщо у доглобалізаційну епоху інтенсивна фінансіалізація економіки справляла потужний позитивний вплив на економічний розвиток країн, то починаючи з 1980-х років вона набула характеру гіперфінансіалізації, фактично вийшла з-під реального контролю держав, ставши контрпродуктивним чинником[9, с.27].

Ключова особливість фінансового ринку в якості одного з сегментів глобального ринку полягає у тому, що на ньому купуються і продаються не стандартні види товарів і послуг, а *фінансові послуги*. Тож в якості об'єкту товарного обміну тут репрезентуються різноманітні фінансові кошти, втілені у грошах, облігаціях, векселях, депозитарних розписках та інших цінних паперах. На фінансовому ринку формується позичковий процент як загальне мірило ефективності капіталовкладень у будь-яку галузь чи сектор виробництва, а також курси валют і цінних паперів. У сучасній глобальній економіці фінансовий ринок є своєрідним «барометром» ринкового благополуччя; опосередковує рух грошового капіталу, що забезпечує економічне зростання; а також відбиває співвідношення між основними світогосподарськими пропорціями: виробництвом і споживанням, заощадженнями капіталу й інвестиціями, фондами споживання і фондами нагромадження, національними доходами країн і фондами заміщення, між глобальним попитом і глобальною пропозицією та ін.

Матеріальною основою процесів фінансового глобалізму є *інтернаціоналізація національних фінансових ринків* як процес розширення і поглиблення фінансових зв'язків між країнами світу, обумовлений підвищенням міжнародної мобільності фінансового капіталу. Кількісно вона виявляється насамперед у випереджальних темпах зростання транскордонного переміщення фінансових активів (*financial assets*) порівняно зі зростанням загальносвітового валового внутрішнього продукту, товарів та послуг. Як свідчать дані, представлені на рис. 2, у період з 1980 р. до 2012 р. сукупні вартісні обсяги загальносвітових потоків послуг, товарів та фінансових ресурсів зросли з 2,6 до 25,9 трлн дол. США, що на кінець періоду становило 36,1 % глобального ВВП (у 2010 р. — 38,7%, у 2004 р. — 40,3 %, у 2007 р. — 52,4 % відповідно).

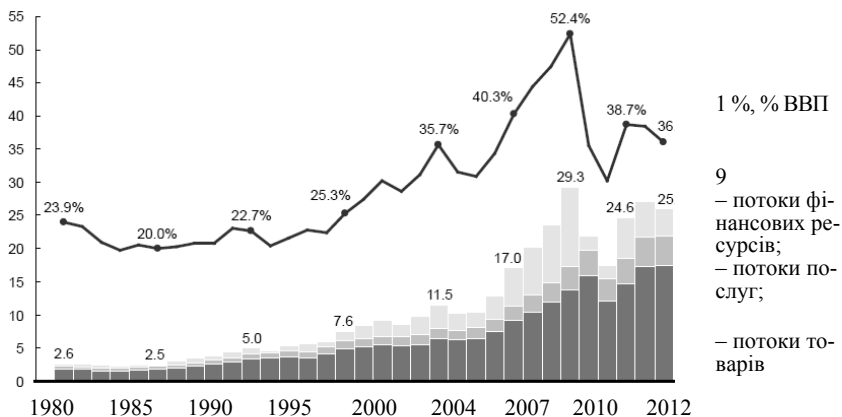

Рис. 2. Динаміка глобальних потоків товарів, послуг та фінансових ресурсів протягом 1980—2012 рр., трлн дол. США [10; p. 4]

При цьому особливо вражаючою є динаміка і масштаби транскордонних потоків фінансових активів. За вказаний період їх абсолютні вартісні обсяги зросли у восьмеро — 0,5 до 3,9 трлн дол. США при досягненні пікового значення на рівні 12,0 трлн дол. у 2007 р. За даними рис. 3 можна зробити висновок про суттєву зміну в останні десятиліття інструментальної структури фінансових активів, залучених до міжнародного обігу: якщо у 1980 р. практично 100% транскордонних фінансових активів становили міжнародні кредити, то у 2000 р. їх частка скоротилась до 30 %, у 2007 р. зросла до 48,3 %, а у 2012 р. не перевищувала 5,1 %. Як бачимо, стрімке зростання кредитів відбувалось зазвичай у передкризові періоди світогосподарської динаміки. Натомість у період з 1980 р. до 2012 р. суттєво зросла частка акційних, облігаційних та інвестиційних інструментів у транскордонному переміщенні фінансових активів, їх частка на кінець періоду становила відповідно 20,5 %, 25,6 % та 46,2 %. Це свідчить про динамічний розвиток глобального фінансового ринку в останні десятиліття, сучасна структура якого дозволяє нині забезпечити ефективний міжнародний рух усіх форм фінансових активів. Важливою якісною характеристикою національних фінансових ринків окремих країн є їх глибина (*financial depth*), яку часто називають також ринковою місткістю. На макроекономічному рівні даний показник розраховується як відношення фінансових вимог і зобов'язань країн до їхнього ВВП та

показує, якою мірою домогосподарства, державні інститути і підприємства корпоративного сектору можуть фінансувати свою діяльність на основі використання інструментів місцевих фінансових ринків і фінансових посередників. Даний показник тісно пов'язаний з індикаторами насиченості обороту країни грошовими і фінансовими інструментами, відбиваючи у такий спосіб загальний рівень розвитку національної фінансової інфраструктури, з погляду її здатності акумулювати і розподіляти грошові ресурси для забезпечення потреб економічного зростання [11; с.38]. На думку американських учених Н. Лояза і Р.Ранса, поглиблення фінансових ринків у довгостроковому періоді надає більшої стійкості національній фінансовій системі, оскільки підвищує її здатність обслуговувати міждержавні потоки капіталу без різких коливань цін на активи та обмінного курсу[12; р.14].

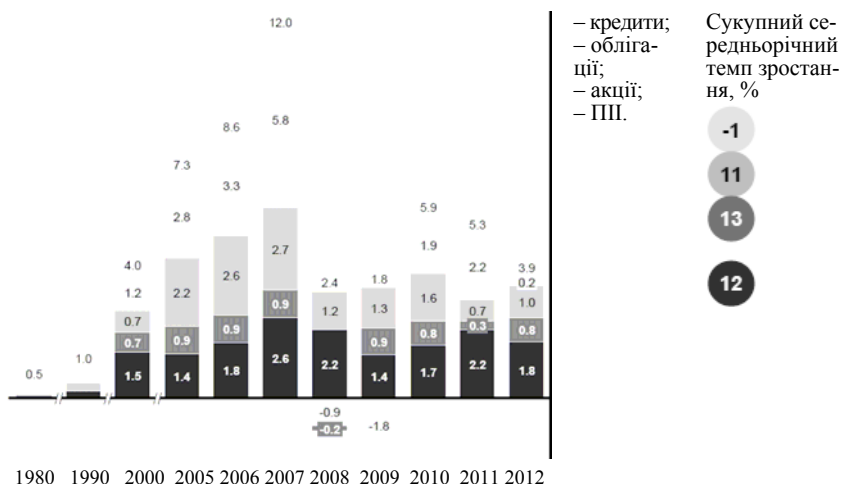

Рис. 3. Динаміка транскордонних потоків фінансових ресурсів протягом 1980—2012 рр., трлн дол. США [10; р. 28]

Ще одним важливим показником, що відбиває сучасні особливості розвитку фінансових систем різних країн, є *структура фінансових активів*, нагромаджених різними країнами. Даний показник показує, за рахунок яких фінансових інструментів забезпечується розвиток регіональних фінансових ринків. Як впливає з даних рис. 4, у структурі фінансових активів американського та західноєвропейського ринків, а також ринків інших розвинутих країн світу превалюють корпоративні боргові зо-

бов'язання та акційні інструменти. Це є свідченням високої ефективності фінансових ринків цих держав та значної ролі їх фондового сегмента, у роботі якого значну роль відіграють національні інституційні інвестори, населення та нерезиденти. Як основний інститут міжгалузевого переливу капіталу в економіці, фондовий ринок відкриває корпоративному сектору практично необмежені можливості трансформації заощаджень населення та тимчасово вільних фінансових ресурсів бізнесу в інвестиції через випуск і розміщення корпораціями цінних паперів, а отже, забезпечує умови для економічного зростання країн та визначає напрямки структурної трансформації їхніх економічних систем.

капіталізація фон-
дового ринку –

державні боргові
цінні папери —
облігації фінансо-
вих установ –
облігації нефінан-
сових корпорацій
—
сек'юритизовані
кредити –
несек'юритизовані
кредити —

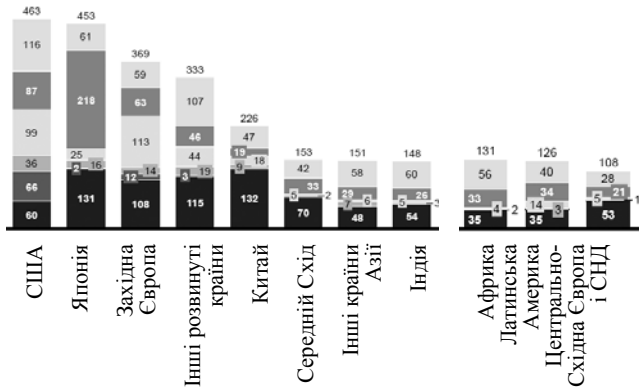

Рис. 4. Глибина фінансових ринків країн та регіонів світу у розрізі фінансових активів у 2012 р. (% регіонального ВВП)[4]

Фінансовий глобалізм не тільки дає змогу у масштабах світового господарства ефективно поєднати глобальний попит на капітал з його глобальною пропозицією, але й забезпечує ефективну трансформацію заощаджень у капітал, включає у процеси його нагромадження дрібні заощадження, впливаючи у такий спосіб на норму заощадження глобального капіталу. Важливість даної функції фінансового глобалізму обумовлена тим, що ще з часів Д. Юма і А. Сміта джерела економічного зростання пов'язуються виключно з нагромадженням капіталу. «Будь-яке зростання капі-

талу, — відзначав А. Сміт, — природно призводить до активізації промислової діяльності і, відповідно, до зростання реального багатства. А нагромадження капіталу, своєю чергою, визначається масштабами його заощадження ... коли бережливість, а не працелюбність є безпосередньою причиною зростання капіталу» [13; с. 247, 248].

Тож сучасні умови фінансового глобалізму дають змогу не тільки забезпечувати ефективну алокацію капітальних ресурсів, але й опрацьовувати суб'єктами господарювання та економічними агентами величезні масиви фінансової інформації для ухвалення важливих інвестиційних і кредитних рішень, а також забезпечувати контроль над їх використанням. У цьому зв'язку Й.Шумпетер у свій час дуже вдало охарактеризував ринок капіталу як «штаб капіталістичної економіки», де по суті обговорюються й ухвалюються плани подальшого світогосподарського розвитку [14; с. 17].

Висновки. Резюмуючи вищенаведене, слід відзначити, що фінансовий глобалізм забезпечує світовому господарству цілісну структуру та внутрішню єдність, проте, спричиняє й поглиблення асиметричності регіонального розподілу нагромаджених фінансових активів, стимулюючи їх надконцентрацію у невеликій групі розвинутих країн світу. Умови фінансового глобалізму спричиняють суттєве посилення залежності країн від зовнішніх джерел фінансування макроекономічного зростання і структурної модернізації їх народногосподарських комплексів, а також окреслили одну з головних суперечностей глобального економічного розвитку: між комерційно-спекулятивними інтересами агентів світового фінансового ринку та національними економічними інтересами держав щодо забезпечення контрольованого й безпечного розвитку національних фінансових ринках та недопущення нагромадження в їх економіках глибоких фінансових дисбалансів. Слабкість національного та наднаціонального регулювання фінансової сфери стала причиною відриву фінансової сфери від реального сектору світової економіки через наростання розриву між обсягами фінансових послуг та виробництвом, також надмірну поширеність похідних фінансових інструментів у бізнес-діяльності.

Література

1. Коптякова С. В. Финансовая глобализация как условие и фактор развития банковской системы // Известия Оренбургского государственного аграрного университета. — 2011. — № 31-1. — Том 3. — С. 223—225.

2. *Ноздрев С. В.* Основные характеристики международного финансового рынка // Российский внешнеэкономический вестник. — 2014. — № 1. — С. 36—49.
3. *Кравчук Н.* Дивергенція глобального розвитку: сучасна парадигма формування геофінансового простору: монографія. — К.: Знання, 2012. — С. 389.
4. Financial Globalization: Retreat or Reseat? Global Capital Markets 2013. — McKinsey & Company, 2013. — P. 16.
5. Пресс-Релиз UNCTAD/PRESS/PR/2014/32, 10 сентября 2014 г. — С. 2. — [Электронный ресурс]. — Режим доступа: http://unctad.org/en/PressReleaseLibrary/PR14032_ru_TDR.pdf
6. *Коваленко Ю. М.* Структуризация сучасного фінансового ринку // Фінанси України. — 2010. — № 9. — С. 91—99.
7. Глобальное экономическое развитие: тенденции, асимметрии, регулирование: монография / Д. Лукьяненко, В. Колесов, А. Колот, Я. Столярчук и др.; под науч. ред. Д. Лукьяненко и А. Поручника. — К.: КНЭУ, 2013. — С. 256.
8. *Sam Ro.* Here's what the \$294 trillion market of global financial assets looks like // Business Insider, February 11, 2015. — [Electronic Resource]. — Available from: <http://www.businessinsider.com/global-financial-assets-2015-2#ixzz3g59m5Fic>
9. *Білорус О. Г.* Гіперфінансіалізація світової економіки та її глобальні проблеми й наслідки // Фінанси України. — 2014. — №10. — С. 24—31.
10. Global flows in a digital age: How trade, finance, people, and data connect the world economy. — McKinsey Global Institute, April 2014.
11. *Ноздрев С. В.* Основные характеристики международного финансового рынка // Российский внешнеэкономический вестник. — 2014. — №1. — С. 36-49.
12. Norman Loayza, Romain Rancière. Financial Development, Financial Fragility, and Growth. Washington, DC: World Bank. Development Research Group, 2004.
13. *Смит А.* Исследование о природе и причинах богатства народов. М.: Мысль, 1962.
14. *Радыгин А., Энтов Р.* В поисках институциональных характеристик экономического роста (новые подходы на рубеже XX — XXI вв.) // Вопросы экономики. — 2008. — №8. — С. 4-27.

Reference

1. *Koptyakova S. V.* Finansovaia globalizaciia kak usloviie I factor bankovskoy sistemy [Financial globalization as a main factor of banking system development] // IOGAU. — 2011.
2. *Nozdrev S. V.* Osnovnyie harakteristiki mezhdunarodnogo finansovogo rynka [The main characteristic of international financial market] // RVV. — 2014
3. *Kravchuk N.* Dyvergenciia globalnogo rozvytku: suchasna paradygma formuvannya geofinansovogo prostoru [The divergence of global development: modern paradigm of financial area forming] // Kyiv: Znannya, 2012.

4. Financial Globalization: Retreat or Reseat? Global Capital Markets 2013. — McKinsey & Company, 2013. — P. 16.
5. UNCTAD/PRESS/PR/2014/32, 10 september 2014 г. — С. 2. — Retrieved from: http://unctad.org/en/PressReleaseLibrary/PR14032_ru_TDR.pdf
6. Kovalenko Yu. M. Strukturyzaciia suchasnoho finansovogo rynku [Structuring of modern financial market] // Finansy Ukrainy, 2010.
7. Globalnoie ekonomicheskoe razvitie: tendencii, asimetrii, regulirovaniie [Global economic development: tendency, asymmetry, regulation] // Kyiv: KNEU, 2013
8. Sam Ro. Here's what the \$294 trillion market of global financial assets looks like // Business Insider, February 11, 2015. Retrieved from: <http://www.businessinsider.com/global-financial-assets-2015-2#ixzz3g59m5Fic>
9. Bilodus O. G. Hiperfionancializaciia svitovoi ekonomiky ta ii globalni problem I naslidky [Hyperfinancialization of world economy, global issues and implications// Finansy Ukrainy, 2014
10. Global flows in a digital age: How trade, finance, people, and data connect the world economy. — McKinsey Global Institute, April 2014.
11. Nozdrev S. V. Osnovnyie harakteristiki mezhdunarodnoho finansovoho rynku [The main issues of international finance market] // RVV, 2014
12. Norman Loayza, Romain Rancière. Financial Development, Financial Fragility, and Growth. Washington, DC: World Bank. Development Research Group, 2004
13. Smit A. Issledovaniia o prirode I prichinah bogatstva narodov [Studies about nature and reasons of peoples wealth] // M: Mysl, 1962
14. Radyhin A., Entov R.V. V poiskah institucionalnyh harakteristik ekonomicheskogo rosta [In search of institutional characteristics of economic growth] // Voprosy ekonomiki, 2008

УДК 339.92

Німченко Н. С.,

аспірант кафедри міжнародного обліку і аудиту,
Київський національний економічний університет
імені Вадима Гетьмана

ХАРАКТЕР УКРАЇНСЬКО-АМЕРИКАНСЬКОЇ ІНВЕСТИЦІЙНО-ВИРОБНИЧОЇ КООПЕРАЦІЇ У КОНТЕКСТІ ЗАЛУЧЕННЯ УКРАЇНИ ДО ГЛОБАЛЬНОГО ВІДТВОРЮВАЛЬНОГО ПРОЦЕСУ

АНОТАЦІЯ. В статті розглянуто українсько-американське інвестиційне співробітництво як важливий механізм міждержавної промислової співпраці. Проаналізовано географічну структуру іноземних капітало-